

en Spore, en Opmuntring til Kommunerne til at tage sig af denne Sag. Der er ikke Tvivl om, at de Sager, som Staten staar bag, ved at understøtte dem, have betydelig større Udsigt til at gaa sejrrikt frem end de, der alene overlades til Kommunerne. Som Eksempel skal jeg blot nævne Alderdomsforsørgelsen. Denne vilde aldrig have faaet den Betydning, den nu har, hvis ikke Statsbidraget havde staaet bag. Men det er altsaa ikke lykkedes at oprettholde Statsbidraget, og Lovforslaget kommer altsaa ogsaa paa dette Punkt forringet tilbage fra Udvalget.

Naar Lovforslaget saaledes er forringet, skyldes det utvivlsonst ikke Udvalgets Medlemmer personligt. Jeg har det Indtryk, at disse alle have været humant tænkende og velvilligt stemte overfor Lovforslaget, og det skyldes heller ikke Betæneligheder med Hensyn til det forholdsvise ringe Beløb, 160,000 Kr., som man antog vilde blive det nødvendige Statstilskud. Det, der har hindret, at Lovforslaget er gaaet igennem i sin oprindelige Skikkelse, er den principielle Uvillie mod, at Samfundet socialiseres. Der er en vis Modstand overfor alle Lovforslag, der ville socialisere Samfundet. Ogsaa i dette Tilfælde skyldes Uvillien ikke mindre menneskekærlige Følelser, men politiske principielle Hensyn, som man har ment ikke at kunne slaa af paa. Det er derpaa, det oprindelige Lovforslag er strandet. Men til Trods herfor maa vi erkende, at hvis Lovforslaget vedtages i dette og det andet Ting i den af Udvalget foreslaaede Affattelse, opnaas derved et betydeligt Fremskridt, nemlig det, som ligger i, at Skolebespisningssagen hæves fra at være det private Initiativs Sag til at ske ved Kommunerne Initiativ. Det næste Skridt, som Socialdemokratiet haaber og ønsker at naa, er, at Skolebespisningen gaar over til at ske ved Statens Initiativ.

Hvad der ved denne Behandling i særlig Grad er besynderligt, er den Enstemmighed, hvormed Udvalgets Indstilling foreligger. Jeg tror, at Æren for, at alle Partier have kunnet samles om denne Indstilling, i høj Grad tilkommer den ærede Ordfører og Formand for Udvalget (L. Rasmussen), idet han har vist denne Sag en saa betydelig Interesse og har forstaaet at arbejde saa diplomatisk i Udvalget, at det er lykkedes at naa til en enstemmig Indstilling. Og det foreliggende Resultat skyldes endvidere det humane Syn hos samtlige Udvalgets Medlemmer. Jeg tror

allerede nu at turde sige, at den højtærede Minister ogsaa stiller sig velvillig overfor Tanken om Skolebespisning i den Skikkelse, som Lovforslaget efter Udvalgets Indstilling vil faa. Ministerens velvillige Stilling giver os Haab om, at Lovforslaget kan gennemføres i Landstinget maaske allerede i indeværende Samling. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale mine Meningsfæller at stemme for det af Udvalget stillede Ændringsforslag om en ændret Affattelse af Lovforslaget.

Ivar Berendsen: Ligesom de to første ærede Talere skal jeg kun opholde Tinget faa Minutter. Den Forhaabning, som baade det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen) og jeg ved Sagens første Behandling nærrede om, at man i Udvalget kunde faa knyttet den Traad, som brast i Udvalget i Fjor, er gaaet i Opfyldelse. Det er kun sket ved, at man fra alle Sider har vist Imødekommen. Hvad man fra det radikale Partis Side med størst Sorg har givet Afkald paa, er, at de Børn i den skolepligtige Alder, som enten paa Grund af Sygdom, Legemsfejl, Aandssvækkelse eller af andre Grunde ikke ere skolesøgende, ikke, hvis Udvalgets Indstilling vedtages, ville kunne blive delagtige i denne Skolebespisning, uden at det faar Fattighjælps Virkninger. Det er med virkelig Sorg, vi have givet Afkald paa at faa disse Børn ligestillede med de skolesøgende Børn, men da man ogsaa fra anden Side gav Afkald paa noget, man satte Pris paa, maatte vi give Afkald paa dette Ønskes Opfyldelse. Det evige Motto, det evige Omkvæd, som Mindretal maa lade være ledende for sig ved sidste Afgørelse af en Sag, nemlig det, at man gaar med, naar man finder, der er Fremskridt i det, der foreligger, og ikke noget Tilbageskridt fra det allerede gældende, har ogsaa været afgørende for os her. Det gjaldt om at komme ud over et dødt Punkt, at komme ud over Loven af 1902, som stod i Vejen for Ordningen af denne Sag paa ordentlig Maade, og vi resignerede saa paa de andre Punkter. Jeg kan altsaa som Ordfører for mit Parti anbefale mine Meningsfæller at stemme for Udvalgets Ændringsforslag om en ny Affattelse af Lovforslaget.

Men jeg har endnu nogle Ord at sige til den højtærede Kultusminister. Jeg vil haabe, at naar dette Lovforslag enstemmigt vedtaget fra alle Partiers Side i dette Ting kommer op i det andet Ting, den